

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΜΑ Α1

- α. Σχολικό βιβλίο σελ. 63 - 65: «Το 1878, με τη Συνθήκη... Ανατολική Θράκη».
- β. Σχολικό βιβλίο σελ. 113: Ο Γερμανός Δικτάτορας Αδόλφος Χίτλερ στις παραμονές έναρξης του Β Παγκοσμίου Πολέμου «ενισχύθηκε εξάλλου... της Πολωνίας.».
- γ. Σχολικό βιβλίο σελ. 156: «Το 1992 υπογράφηκε... κοινού νομίσματος» (σελ. 162 Η συνθήκη αυτή υπεγράφη από την κυβέρνηση του Κων/νου Μητσοτάκη και της Νέας Δημοκρατίας προσπαθώντας να ενισχύσει την οικονομία).

ΘΕΜΑ Α2

- α. Λάθος (σελ. 40), β. Σωστό (σελ. 60), γ. Λάθος (σελ. 73), δ. Λάθος (σελ. 141), ε. Σωστό (σελ. 95)

ΘΕΜΑ Β1

Σχολικό βιβλίο σελ. 30 «Προέκυψε τότε... αρχή της λαϊκής κυριαρχίας».
(Προαιρετικά ως εισαγωγή: Στην Πελοπόννησο κυρίως είχαν σχηματιστεί τοπικά επαναστατικά συμβούλια, υπό τον άμεσο έλεγχο των τοπικών αρχόντων, από τα οποία προήλθαν αντιπρόσωποι σε τοπικές γερουσίες, π.χ. «Πελοποννησιακή Γερουσία». Αυτοί ασκούσαν και προεπαναστατικά τοπική εξουσία και διέθεταν επιρροή και πλούτη, ενώ θεωρήθηκαν από τους νεήλυδες από την Ελληνική Διασπορά ως όργανα της οθωμανικής κυριαρχίας.)

ΘΕΜΑ Β2

Σχολικό βιβλίο σελ. 79 «Για τη λύση του αδιεξόδου... φονικά όπλα των εμπολέμων».

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ1

Σχολικό βιβλίο σελ. 102 - 103 «Η διεθνής θέση της Ελλάδας».

Θεωρία: «Στο διπλωματικό πεδίο... και την Ανατολική Μεσόγειο»

Πηγή: Τα παραπάνω στοιχεία που αφορούν στις κατευθυντήριες γραμμές της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής μετά τη Συνθήκη της Λωζάννης και μέχρι το 1932 επιβεβαιώνονται και από το πρώτο παράθεμα του Κ. Σβολόπουλου, στο οποίο αναλύονται με σαφήνεια οι στόχοι της εξωτερικής πολιτικής της τελευταίας κυβέρνησης του Ελ. Βενιζέλου την περίοδο 1928 - 1930.

Αρχικά τίθεται ως βασικός στόχος η εξομάλυνση των διμερών σχέσεων με τις Ευρωπαϊκές Δυνάμεις της Ιταλίας, Μ. Βρετανίας και Γαλλίας που δέσποζαν στα Βαλκάνια και στην Αν. Μεσόγειο. Γι' αυτό και δεν ετέθη ποτέ δυναμικά το ζήτημα της διεκδίκησης περιοχών όπως τα Δωδεκάνησα, η Βόρεια Ήπειρος και η Κύπρος παρόλο που εκεί υπήρχε αισθητά το ελληνικό στοιχείο.

Εξάλλου, εξίσου σημαντικός στόχος ήταν η εγκαθίδρυση φιλικών σχέσεων με τις γειτονικές χώρες, κυρίως της Τουρκίας και της Γιουγκοσλαβίας (με τις οποίες τελικά συνομολογήθηκαν διμερείς συμφωνίες) και κατά δεύτερο λόγο, με την Αλβανία και τη Βουλγαρία (με την τελευταία δε ήδη από το 1919 και τη συνθήκη του Νεϊγύ και την ανταλλαγή των πληθυσμών η πολιτική των εδαφικών διεκδικήσεων είχε εγκαταλειφθεί).

Αποκαλυπτικό στοιχείο αποτελεί όμως το γεγονός ότι ο Βενιζέλος επεδίωξε την αποδέσμευση εντελώς της χώρας από οποιονδήποτε ευρωπαϊκό συνδυασμό που πιθανά να ενέπλεκε τη χώρα σε μία νέα πολεμική περιπέτεια.

Θεωρία: Παράλληλα η ελληνική κυβέρνηση θα είναι από τις ελάχιστες που θα υποστηρίξουν ανεπιφύλακτα το πρόδρομο σχέδιο Μπριάν για την ευρωπαϊκή ενοποίηση.

Πηγή: Σύμφωνα με το δεύτερο ιστορικό παράθεμα του Κ. Σβολόπουλου αναφορικά με το ευρωπαϊκό όραμα του Βενιζέλου την ίδια περίοδο η επίσημη θέση της χώρας ήταν ότι μόνο με την εξασφάλιση της ενότητας των λαών της Ευρώπης υπό μία διεθνή οργάνωση και με βασική προϋπόθεση το σεβασμό της εθνικής κυριαρχίας των ευρωπαϊκών κρατών και την απαραίτητη πίστωση χρόνου θα μπορέσει τόσο η Ελλάδα όσο και η υπόλοιπη Ευρώπη να αποκομίσει σημαντικά πολιτικά και οικονομικά πλεονεκτήματα.

Θεωρία - επίλογος: Σε εποχή διεθνούς, ακόμη, αισιοδοξίας η Ελλάδα είχε κατορθώσει να ενισχύσει το διπλωματικό κύρος της.

ΘΕΜΑ Δ1

Ο Β΄ Παγκόσμιος πόλεμος λήγει με την συνθηκολόγηση της Γερμανίας στις 8 Μαΐου 1945 από τον Στρατηγό Γιόντλ στη Reims - τελετή που επαναλήφθηκε την επόμενη στο Βερολίνο, παρουσία του Ρώσου αρχιστράτηγου Ζουκοφ. Προτού τερματιστούν οι επιχειρήσεις είχαν διαφανεί οι διαφορές που έμελλαν μεταπολεμικά να διχάσουν τους ίδιους τους συμμάχους.

Σχ. βιβλίο σελ. 134 «Οι τριγμοί στο... Πολωνία». Αυτό επιβεβαιώνεται και από το κείμενο Α το οποίο αναφέρει ότι σταδιακά από τη λήξη του πολέμου και μετά οι Σοβιετικοί εγκατέστησαν στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης φιλικές προς αυτούς κυβερνήσεις. Ειδικότερα στη Ρουμανία του 1946, στην Πολωνία το 1947. Παρόμοιο καθεστώς υπήρξε και στην Τσεχοσλοβακία όπου ναι μεν η κυβέρνηση εξελέγη με ελεύθερες εκλογές αλλά τα κρίσιμα υπουργεία και οι τομείς διοίκησης ελέγχονταν από κομμουνιστές.

Σχ. βιβλίο σελ 134 - 135 «Το θέμα... ψυχρού πολέμου».

Το μέλλον της Γερμανίας αποτέλεσε το βασικό σημείο διένεξης ανάμεσα στους Σοβιετικούς και τους Δυτικούς.

Σχ. βιβλίο σελ. 136 - 137 «Όταν μετά τον τερματισμό... πολιτικής και οικονομικής».

Οι Σοβιετικοί όπως μας πληροφορεί το κείμενο Β αρχικά διαφώνησαν ως προς το να ανατεθεί μια ζώνη επιρροής στους Γάλλους. Ο Στάλιν αντέδρασε αλλά τελικά υποχώρησε έχοντας πρώτα εξασφαλίσει τον έλεγχο της Πολωνίας.

Σχ. βιβλίο σελ. 137 «Δεν επιτεύχθηκε... αισθητή».

Όπως χαρακτηριστικά μας πληροφορεί το κείμενο Γ ο βασικός λόγος διένεξης των Σοβιετικών με τους Δυτικούς ήταν η διαχείριση της Γερμανίας. Οι Σοβιετικοί υπό τον φόβο ότι οι Αμερικάνοι θα χρησιμοποιήσουν το πυρηνικό οπλοστάσιο της Γερμανίας επιδόθηκαν σε συστηματική διάλυση των εργοστασίων που βρίσκονταν στην δική τους ζώνη επιρροής θέλοντας να πετύχουν και την δική τους οικονομική ανόρθωση.

Οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί από την πλευρά τους πίστευαν πως μια Γερμανία οικονομικά και πολιτικά απογυμνωμένη θα πιανόταν εύκολα στο δόκανο του κομμουνισμού και γι' αυτό έδωσαν γρήγορα τέλος στην πολιτική της αποβιομηχάνισης και των ναζιστικών εκκαθαρίσεων.

Σχ. βιβλίο σελ. 137 «Τα εδαφικά... ΕΣΣΔ».